

အိုင်

ခင်မိုင်မိုင်
အရပ်လေး

၁၁၁
၁၁၁
၁၁၁
၁၁၁
၁၁၁

အခန်း (၁)

"မေမေ့ ..."

"ဟင် ... သမီး ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ကျောင်းကို မရောက်သေးဘူးလား"

"ရောက်ပြီ မေမေ့ ... သမယကိုလည်း မတွေ့ဘူး ..."

"ဟုတ်လား ... လေးလေးနဲ့ မေမေ သူ့ကို သေချာ မှာ လိုက်တာပါ။
သမီးက ခုမှ ကားပေါ်က ဆင်းလာတာလား ... ရှာကြည့်ဦးလေ ..."

ဖုန်းကိုင်ရင်း လှမ်းမြင်နေရသည့် လမ်းတစ်လျှောက်ကို မျှော်ကြည့်
မိသည် ။ ကျောင်းသားတွေ အုပ်စုလိုက် နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေကြ၏။

သစ်ပင်တွေအောက်မှာ ဒီတိုင်း ထိုင်ထ မိုးတိုးမတ်တတ်တွေနှင့်
သွားလာနေကြတာ ဘယ်မှာ မှ သမယကို မတွေ့ ...။

"သမီး..."

"ဘယ်မှာ မှ မတွေ့ပါဘူး ..."

"ဪ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ သေချာ မှာ လိုက်တာတောင် ဒီကောင်လေးက
လည်း ... ဒါဆို သမီး ဒရိုင်ဘာကို ..."

"နေပေစေတော့ မေမေ ... မှီဘာသာပဲ စုံစမ်းတော့မယ်၊ ဒီလောက်
ဆို အဲဒီသတ္တဝါ ဘာလုပ်နေတယ် မိ သိပြီ ..."

ဖုန်းချလိုက်ပေမယ့် ဒီတိုင်း ကိုင်ထားလျက်နှင့် ကော်ရစ်ဒါကို
လှမ်းမြင်နေရတဲ့ နေရာထိ ရောက်လာခဲ့သည် ။ သူမက မိုးကောင်းဇာ

တိပေမယ့် မိုးကုတ်မှာ နေသည် ။ မန္တလေးမှာ ကျောင်းတက်နေခဲ့ပြီး နှစ်ဝက်ကျော်နေမှ ရန်ကုန်ကို ပြန်ပြောင်း လာခဲ့ရ၏။

ကျောင်းဖွင့်စ မဟုတ်ရင်တောင် နည်းနည်း နောက်ကျတာဆို တော်သေးသည် ။ ခုတော့ စာသင်နှစ်တွေ တစ်ဝက်ကျိုးနေကာမှ သူများ တွေကိုယ့်သူငယ်ချင်းနဲ့ ကိုယ် အသားကျ ခိုင်မာနေကြတဲ့ ထဲမှာ ...၊

"ဟလို ... ဟလို ..."

ကျွတ် ...၊

ခွေးစုတ် သမယ ...၊

ဖုန်းကို ဖြတ်ချပစ်လိုက်တာ ...။

မရဘူး ... နင်ကြိုက်သလောက်ဖြတ် ...၊

ဖုန်းပိတ်ရဲတဲ့ အထိတော့ သတ္တိမကောင်းဘူးဆိုတာ သိနေသဖြင့် မရမက ခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ချင်းချင်း အားကိုးရမလားလို့ သေချာ ပြောဆို ချိန်းထားတာတောင်...၊

"ဟိတ်ကောင် ဖယ်စမ်းပါကွာ ... ငဲ့အစွမ်းအစနဲ့ ငါရတာ မင်းကို ကျွေးမွေးပြုစုစရာလား ..."

"မရဘူး မင်းရဲ... ငါတို့ ပါလို့ ပိုအဆင်ပြေတာ မင်း ..."

"ဟုတ်တယ် ... ဆွဲထား ... အဲဒီကောင်ကို ..."

"ဖယ်စမ်းပါ ... ငဲ့အိတ် ငဲ့အိတ်နော် ... ပြလို့ ကတော့ ..."

"အ ..."

"ဟား ..."

ဖုန်းခေါ်နေရင်း လျှောက်လာသည့် မိမိမျက်လုံးထဲမှာ မည်းခနဲအရာ တစ်ခု တိုင်ကွယ်ကနေ လွင့်ပျံလာသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ...၊

"အား ..."

"ဟာ ... သွားပြီ ..."

"ခွပ်..."

"ဘုန်း ..."

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်လိုက်တာ သိလိုက်ပြီးသည့်နောက်မှာ မင်းရဲ မျက်လုံးပြူးသွား၏။ သူ့ကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့ ပစ်တိုက်ခံလိုက်ရသည့် တစ်ယောက်ဟာ မိန်းကလေးမှန်း သိလိုက်လျှင် ...၊

"သွားပြီကွာ ... မင်းတို့ ... တောက်..."

သူမပေါ် ထပ်လျက်မလဲအောင် ဖရိုဖရဲ ထိန်းနေရကာ ကိုးရိုးကား ရားတွေ ဖြစ်ကုန်သည့် လွယ်အိတ်နဲ့ စာအုပ်တချို့က ဟိုရောက် ဒီရောက် လွဲယမ်းကုန်ပြီး ...၊

"ဆောရီးပါ ညီမရယ် ... ဆောရီးနော် ... ဒီကောင်တွေ ပိုင်းဆွဲနေတာ ရုန်းနေရင်းနဲ့ လေ ..."

"အား ... ရ ... ရပါတယ်"

ပုံပုံလေးလဲနေသည့် ကောင်မလေးက ညှိစိမ့်စိမ့် ပါးဖောင်းဖောင်း လေးတွေနှင့် မျက်ဝန်းလေးတွေက ညှိလွဲတောက်ပနေ၏။

နှုတ်ခမ်းလုံးလုံးလေးကလည်း ကလေးဆန်သော ဖြူစင်ခြင်းကို ပြနေ၏။ ထို့ပြင် ပို၍ ချစ်ဖို့ ကောင်းတာက ရုတ်တရက် မထနိုင်ရှာသည့် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် ကိုယ်လုံးလေးပဲ ဖြစ်ကာ ...၊

"ကိုယ် ထူပေးမယ်နော် ..."

"အင်း ... အဲ့ ... ရ ..."

"လာပါ ... ဘယ်နား နာသွားသေးလဲလို့ ..."

မိ သူ့မျက်နှာကို မြင်တည်းက နာတာကျင်တာတွေက ရှက်တာတွေ ပါ ပျောက်ဆုံးကုန်၏။ အသားလတ်လတ် နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် မျက်ခုံးထူ ထူတို့ က နက်မှောင်နေသည် ။ နှာတံက ပေါ်လွင်တာထက် ပိုထင်းနေ ၏။

ဇွဲလက်မောင်းနဲ့ လက်ခုံနုကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့် အချိန်မှာ တစ် ကိုယ်လုံး နွေးထွေး ရှိန်းဖိန်းသွားခဲ့လျက် ...၊

"ရတယ် ... ရပါတယ် ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ..."

"မင်းရဲ့ နိုင်ရဲ့ လား ... ဟိတ်ကောင် ..."

"အဟီး ... ကိုယ်လုံးက သေးသေး ကွေးကွေးလေးမို့ပါ..."

ကောင်မလေးကို အားနာသည့်စိတ်နှင့် ဟိုကောင်တွေ ပြောနေတာ တွေ သူမ မကြားရကာ အားလုံးကို ကျောပေးထားပြီး သူမလေးကိုပဲ သွားအပြီးသားနှင့် တတွတ်တွတ် တောင်းပန်နေမိကာ ...၊

"ညီမက ဘယ်မေ့ရှာကလဲဟင် ... နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ ..."

ဘာတွေ မေးနေမိမှန်းလည်း မသိ၊ ခေါင်းကုတ်မလို လက်မြှောက်မိ လိုက်၊ လည်ပင်း ပွတ်မိလိုက်ပြီးမှ သူမ လွတ်ကျသွားသည့် စာအုပ်တွေ ကို လိုက်ကောက်ပေးရင်း ...၊

"ဟာ ... ဖုန်းစခရင်နဲ့ အက်သွားပြီ ..."

"ရပါတယ် ..."

မိုးမျက်ဝန်းတွေက မင်းရဲဆိုသည့် မျက်နှာပေါ်မှာ ပဲ တဝဲဝဲဖြစ်နေခဲ့
လျက် ဘာတွေပျက်ပျက် ဘာတွေကုန်ကုန် ဘာမှ မသိ ...။

ပစ္စည်းတွေ ကောက်ထပ်ပေးပြီး ဖုန်းကိုတော့ ဒီတိုင်း ပြန်ပေးရမှာ
အားနာနေသည့် မျက်နှာနှင့် မင်းရဲရဲ့ လက်ကို ဖုန်းကိုင်၍ ရှေ့တိုးလိုက်
ပြန်တွန့်သွားလိုက်နှင့် ...။

"ဒီဖုန်းကိုတော့ ယူထားလိုက်မယ်နော် ..."

"ရပါတယ် ..."

ပြောပြီး မိက ဒီတိုင်းပြန်ယူဖို့ လက်လှမ်း၏။ ဖုန်းကို နှစ်ယောက်စ
လုံး ကိုင်မိပြီးမှ မင်းရဲက ဆွဲယူလိုက်ကာ ...။

"ကွဲသွားပြီဆိုတော့ ကိုယ်ပြန်ပြင်ပြီးမှ ပေးမယ်လေ ..."

"ဟင့်အင်း ... ရတယ် ..."

"ဒီတိုင်းကြီးတော့ မယူပါနဲ့ ကွာ ... ပြင်လို့ တောင် မရတော့ရင် အ
စားဝယ်ပေးပါ့မယ် ..."

"ရပါတယ်ဆိုမှ ..."

"ရပါတယ် ပြောနေမှ ပဲ မင်းရဲရာ ..."

"အေးလေ ...တစ်ခုခု ထပ်ပြောကြည့်လိုက် ... ရလောက်တယ်"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ...ရပါတယ်ဆိုမှ "

ဝိုင်းကြည့်ပြီး စနောက်နေကြသည့် ကျောင်းသားတွေ ဘယ်လို အဓိ
ပ္ပာယ်တွေနဲ့ စနေကြသလဲ ...။

အဲဒါလည်း စိတ်ထဲမှာ မရှိဘဲ ဖုန်းကိုယူလိုက်ပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့မိ
သည် ။ ဒါပေမဲ့ မိုး နှုတ်ခမ်းလေး ပြုံးနေခဲ့၏။

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ဝင်းကြီးထဲမှာ ကိုယ့်အတန်း ဘယ်နေရာ ဘယ်အဆောင်မှာ မှန်း မသိသေးခင် ကိုယ့်နှလုံးသားရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို တော့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး တွေ့ခဲ့ပါပြီ။

ပဉ္စလက်ဆန်တယ် ပြောရမလား ရုပ်ရှင်ဆန်တာမျိုးလား ...၊

မိ ခုထိ ရှိန်းဖိန်း နွေးဖြာနေတုန်းပင် ...။

စာအုပ်တွေကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ထားရင်း စာအုပ်တွေပေါ်မှာ ပဲ နှုတ်ခမ်းလေး ကပ်ကွယ်၍ ရယ်မိသည် ။

ဘာပြောချင်သေးလဲ သမယ ...၊

"အစားပုပ်မ ... ဒီလိုစား ဒီလို ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ သွားပြီ ... ဒီတစ်သက် နင် ယောက်ျားရဖို့ မရှိတော့ဘူး ..."တဲ့ ...။

ယောက်ျားရရေး မရရေးများ ဘယ်သူက စိတ်ဝင်စားနေလို့ လဲ ...။

မိ လိုချင်တာက မှီကို တုန်နေအောင် ချစ်ပြီး နေရာတကာ စိတ်ပူ ကြည်ဖြူ လိုက်လျောပြီး မြတ်နိုး ယုယချစ်မယ့် ချစ်သူ ...။

"ဒေါက် ..."

"အယ် ..."

စာအုပ်တွေနဲ့ ရောပိုက်ထားမိသဖြင့် ဖုန်းက ရင်ခွင်ထဲကနေ လျှောကျသွားပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ ပြန်တိုက်မိကာ ရှေ့ကို လျှောထွက်သွား၏။ ထိုစဉ် ...

"ဟ ... ဟ ..."

"ချုပ် ..."

"သွားပြီ ... ကြေသွားပြီ"

ယောက်ျားလေးသုံးယောက် အတွဲလိုက်မှာ အလယ်လူ၏ ညာဘက် ခြေထောက် အောက်တွင် ...၊

"မင်းတော့ အကြီးကြီး လျော်ရတော့မယ် ချစ်တိုင်း ..."

"ချစ်တိုင်း ... မင်း ဒီနေ့ ပြဿဒါးပါလား ..."

ချစ်တိုင်းရဲ့ အကြည့်တွေ မယ့်ဖိုင့်ဖိုင့်ရဲ့ မျက်နှာဆီ ရောက်လာ၏။ ဆံပင် ခပ်တွန့်တွန့် ခါးလောက် ဖားလျားလေးနှင့် လူကို ပြူးတူးပြတ် ကြည့်နေလိုက်တာ ကော်ပတ်ရပ် မျက်နှာလေးအတိုင်း ...။

"မင်းကို ငါထိတောင် မထိရသေးဘူးနော် ..."

"ဟုတ်ပါတယ် ..."

"မင်း ငါ့ဆီ တမင် ပစ်ထည့်လိုက်တာလား ..."

"ဟင့်အင်း ..."

ခေါင်းညိတ်ပြပြီးမှ ချက်ချင်း ခေါင်းခါပြ၏။ ချစ်တိုင်း ကျေနပ်သွား ၏။

"ပြီးတာပဲ ... ငါနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူး ..."

"ဟာ ... ချစ်တိုင်း ...မင်း ဒါတော့ မတရားဘူး ..."

"အေးလေ ..."

တစ်ယောက်က ဖုန်းကို သေချာ ကောက်ယူပြီး တားဆီးကာ ...၊

"သူပြောနေတာ မကြားဘူးလား ... ဖုန်းက သူ့ဟာသူ ..."

"မင်းဆီ ဆင်းပြေးလာတာ ..."

"ဟုတ်တယ် ... 'ဖေကြီးရေ' လို့ တောင် ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်
သေးတယ် ..."

"ဟား ... ဟား ... ဟား"

"ရပါတယ် ... မပြင်ပေးပါနဲ့ မှီကို ပြန်ပေးပါ ..."

မိက ချစ်တိုင်း မျက်နှာ ဖြူလျော့သွားတာကို ကြည့်၍ သနားစိတ်တို့
ယိုဖိတ်မိလျက် ...၊

"ဒီဖုန်းကလေး ... ခုန ..."

"ပေး လိုက်လေကွာ ..."

ချစ်တိုင်းက သန်းထွန်း လက်ထဲကယူ၍ မှီလက်ထဲကို အရောက်ပို့ရ
င်း ပြုံးပြကာ ...

"ဆောရီးနော် ... ရုတ်တရက်ကြီး ခြေထောက်ရှေ့ ရောက်လာတော့
ဘာမှန်းမသိလိုက်ခင် ခြေထောက်က သူ့အလုပ်သူ လုပ်သွားတာ ..."

"သူ့အလုပ်သူ လုပ်သွားတာတဲ့ ..."

"ခွီး ... ခွီး ..."

မိကတော့ ဖုန်းအလျော်ပေးရမှာ စိုးလို့ ပွင့်လင်းရိုးသားစွာ ဟန်
ဆောင် ပြုံးပြနေသည့် မျက်နှာချောချောကိုပဲ သဘောကျစွာ ကြည့်နေမိ
ခဲ့၏။

ဖုန်းကွဲရတာ သူ့ကြောင့် မဟုတ်ဘူး လို့ လည်း မပြောဖြစ်တော့ဘဲ
အားလုံးကို ကြည့်၍ ရယ်ပြရင်း ထွက်လာခဲ့မိသည် ။

သူက ချစ်တိုင်းတဲ့ ...။

အရပ်မြင့်မြင့် ဖြူဖြူသွယ်သွယ်ပေမယ့် မျက်ခုံးခပ်သေးသေးက

ထင်းနေကာ မျက်တောင်ခပ်ကျဲကျဲက ကော့နေတာ သိသာပြီး မဟာဆန်ဆန် ချောသည့် မျက်နှာမျိုး ...။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြေကို ခြေချခဲ့သည့်နေ့မှာ ပဲ မိနဲ့ တိုက်ဆိုင်စွာ ဆုံစည်းခဲ့ရတာ ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက် ...။ နှစ်ယောက်စလုံးက ချောသည် ။ ဝတ်စားထားကြပုံအရ နှမ်းပါးသည့် အဆင့်အတန်းမျိုးထဲ ကလည်း မဖြစ်နိုင် ...။

တစ်ရက်တည်း တစ်နေရာတည်းမှာ မထင်မှတ်သည့် ဆုံစည်းမှုက ခဏတစ်ဖြုတ် မြင်ဖူးကြရုံ အတွက်တော့ မဖြစ်နိုင်ပေ ...။

မီနုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးနေလျက်က နေသားတကျ ပြန်မဖြစ်တော့တာ ကျောင်းဝင်း တစ်ခုလုံးကိုတောင် တစ်ပတ် ပတ်ပြီးနေပြီလား မသိ ...။

"မို့ ..."

နောက်ကနေ ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သမယ ...။

လက်ထဲမှာ စာအုပ် နှစ်အုပ် ကိုင်ထားလျက် လက်တစ်ဖက်က ဘောင်းဘီအိတ် တစ်ဖက်ထဲ ထည့်ထားသည် ။ သူ့ဆံပင် နဂိုကောက် ဖြစ်သည့်ပြင် နည်းနည်းလည်း ပွသည် ။

နဖူးပြေပြေမှာ ကကြီးပုံ ပေါ်နေတာကလည်း တမင် ဖော်စရာမလိုဘဲ ခပ်သွယ်သွယ် မျက်နှာနှင့် လိုက်ဖက်၏။ မျက်ခုံးတန်းတွေက ထူနက်နေကာ နှုတ်ခမ်းသားတို့ က ပန်းရောင်သန်းနေတတ်၏။

ပြောရခက်နေတာ ဒေါသဖြစ်နေတာကို ထိန်းလိုက်ရတာမျိုးတွေ ရှိလာလျှင် ဒီနှုတ်ခမ်းတွေကိုပဲ ဖိပိတ် ပစ်တတ်ခြင်းကြောင့် ရဲတွတ် နေတတ်တာတွေလည်း ရှိလေသည် ။

မိုးရှေ့ကို ရောက်လာတာလည်း ဒေါသတွေ ဖြစ်လာပုံရှိကာ နှုတ်ခမ်း သားတွေက နီမြန်းနေလျက် ...၊

"နင် တော်တော် ကျွိုင်ရှာတာပဲ ..."

ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်လာတာနှင့် အပြစ်တင်သည် ။ မှီမျက်နှာပေါ် က အပြီးတွေလည်း ပျောက်ကုန်ကာ ...

"နင်က ငါ့ကို ..."

"ဟုတ်တယ် ကျောင်းကိုလာမှာ ပဲ ရောက်ရင် တွေ့မှာ ပေါ့ .."

"အခု မတွေ့လို့ လေ ...ငါ့မှာ တစ်ယောက်တည်း တက္ကသိုလ်တစ်ခွင် ပြုစင်နေပြီ ..."

"ပြုစင်မစင်ချင်လည်း ရတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ပြုစင်ချင်လို့ စင်တာ ငါက ကန်တော့ပွဲ အုန်းပွဲနဲ့ တောင်းပန်ရဦးမှာ လား ..."

"ငါ့ကို တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ အိမ်ရောက်ရင်သာ အန်တီလေးကို တောင်းပန်ဖို့ ပြင်ထား ..."

"ဘာ ..."

"ငါ့ကိုမစောင့်ဘဲ ထွက်သွားဖို့ အကြောင်းတွေ နင်ပြတယ် ..."

"ငါ့မှာ တကယ် အရေးတကြီး ချိန်းထားတာ ရှိလို့ လေ ..."

"မသိဘူးလေ ... ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို ကျောင်းတံခါးကနေ ထွက်စောင့် နေ ပါမယ်လို့ ပြောပြီး ..."

"တံခါးဝမှာ ငါ့ကိုမတွေ့ရင် နင်က တစ်လက်မမှ ရှေ့ဆက် မတိုးရဲ တော့ဘူးလား ..."

"ဟဲ့ ... နင် အဲဒီလို စိတ်ကူးရှိရင်လည်း အဲ့မေးခွန်း အစကမေးပါ

လား ..."

"နင်ဟာလေ ..."

"ဟုတ်တယ် ငါပဲ ... အခု ငါ့အဆောင်လိုက်ပြ ..."

သမယ မျက်နှာက ဂျစ်ကန်ကန် သုန်မှုန်နေသည်။ ။

"ကိုယ့်ဘာသာ မန္တလေးမှာ မနေဘူး၊ ဖက်တီးမတွေအတွက် အားတက်ဖွယ်တွေ အင်တာနက်က ရှာဖွေဖတ်ပြီး မန္တလေးမှာ မစွဲတာနဲ့ ရန်ကုန်ကို ခြေဆန့်ချင်တာ ..."

"ဟုတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ ... ဖက်တီးမတွေ အားတက်ဖွယ်ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် ငါက စိတ်ဓာတ်ကျပါတယ်လို့ များ နင့်ကို ပြောဖူးလို့ လား ..."

"သိတယ် ... ဒါမျိုးဆို အလံမလှဲပဲ ..."

"သိရင်ပြီးတာပဲ ..."

"သွားမယ် ..."

"ရှေ့ကသွား ..."

"ဘာ ..."

သမယက တစ်ခုခုဆို သူ့ကို ရှေ့ကသွားခိုင်းတာ အသေမုန်းသည်။ ။
ငယ်ငယ်တုန်းက 'လမ်းမသိ ခွေးနောက်လိုက်'ဆိုသည့် စကားနှင့် မိသူ့ကို ခဏခဏ အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျပြီး လှောင်ရယ်ခဲ့ဖူး၏။

ထို့ကြောင့် ဒီစကားကို မိက ပြောလျှင် ပိုမုန်းလေသည်။ ။

"ဟွန်း ... ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြော ..."

မိကလည်း ခပ်တည်တည် ...။

"အခု နင်ပြမှ ငါသိရမှာ လေ ..."

"ဘာ ..."

"လမ်းကိုပြောတာ ..."

"မို့ ..."

"ဘာလဲ ..."

"နောက်ကနေ မြက်စားလိုက်မနေနဲ့ ... ရှေ့တိုး အတူတူလာလျှောက်"

တမင်ခြေစုံရပ်ပြီး စောင့်သည် ။ မိကလည်း တစ်လှမ်းမှ မတိုးဘဲ ရပ်နေလျက် ...၊

"နင့်ရည်းစားတွေ အထင်လွဲကုန်မှာ စိုးလို့ စေတနာနဲ့ နော် ..."

"ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

မရယ်ချင်ဘဲ တမင်တကာကြီး ရယ်ချလိုက်ကာ ကိုင်ထားသည့် စာအုပ်နဲ့ မှီခေါင်းကို လှမ်းရိုက်လိုက်ပြီး ...၊

"ငါ့ရည်းစားလို့ အထင်လွဲရအောင် ကိုယ့်ပုံကိုလည်း ပြန်ကြည့်ပါဦး မိရယ် ... ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

"ဘာဟားတာလဲ ... ငါကဝလို့ ထားစမ်းပါ၊ နင်ကရော ဘယ်လောက် ချောနေလို့လဲ ..."

"အမြင်ပဲလေ ..."

"ဟွန်း ... ရည်းစားထားလိုက်တိုင်း တစ်ယောက်မှ မမြဲလို့ ရည်းစား

မရှိရင် မနေနိုင်တဲ့ ရောဂါနဲ့ အမြဲတမ်း ပြေးလွှား အမောဆိုနေတဲ့ ရုပ်ကြီး ..."

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ပြောပါ။ ကမ္ဘာကြီး ငြိမ်းချမ်းတာပေါ့"

"ရယ်မနေနဲ့ သံမြကြီးနဲ့ ..."

စကားတွေ ဘယ်လောက် အနိုင်လှပြောနေနေ မှီကို နိုင်ချင်ရင် အဲဒီ ကိုယ်လုံး တုတ်တုတ်လေးကို တစ်ချက်လောက် မျက်စပစ်ပေးလိုက် ...။

မို့ မျက်နှာလေး ပျက်သွားမည်။ ပြီးတော့ မေးဖျားလေးပင့်လိုက်ပြီး ရန်တွေ့မည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေက ကြေကွဲရပ်လေးတွေနဲ့ ...။

"သေနာ ငါ့ကို ဒါနဲ့ ပဲ အနိုင်ယူတယ်၊ ကြည့်နေ ချောပေ့လှပေ့ဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ ငါကြိုက်ပြမယ် ..."

ပွစိပွစိ ရေရွတ်ပြီး ဘောက်ဆတ်ဆတ် သွားနေ၏။ ဘေးက သမယ ရယ်နေရင်း ...။

"အေးပါ ... ငါသိပါတယ်၊ ချောပေ့လှပေ့ဆိုတဲ့ ကောင်တွေကို နင်ကြိုက်မှန်း ..."

မို့ ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည် ။ သမယက ရယ်ချင်ပက်ကျိ မျက်နှာကို စာအုပ်နဲ့ ကာပြီး ဖြစ်နေကာ ...။

"ဘယ်သူမဆို ချောတာလှတာဆို ကြိုက်တာပဲလေ ... အဲဒါပြောတာ ..."

"သမယ နင့်ကို ငါ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ မို့နော် ..."

"အဲဒါလည်း သိတယ် ..."

"နင့် ..."

"ဟာ ... ကျောင်းဝင်ထဲမှာ လေ ... မှီ..."

မိ တကယ်လိုက်ထုတော့ သမယ နောက်ဆုတ်ရှောင်ရင်း စာအုပ်နဲ့ ကာရင်းနင့် ...၊

"လက်ျာ ... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ..."

"ဘာလဲ ..."

"နင့်ရဲ့ သမယလေ ..."

လင်းလက်ျာရဲ့ အကြည့်တွေက ပြုံးရယ် ပြေးရှောင်နေသည့် သမယ ပေါ် စူးစိုက် ကျရောက်သွားပြီးမှ နောက်ထပ် နေရာရွှေ့သည် ။

"အဲဒီတစ်ယောက်ကို နင်သိလား ..."

ရွှေစင်က ထပ်မေးတော့ လက်ျာ ခေါင်းခါလိုက်တာ ...၊

"မသိပါဘူး ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ..."

"ဟင်... ဘာလဲ ... မသိတာက ဘာလဲ ... မဖြစ်နိုင်တာက ဘာလဲ ...

"

"ဝတုတ်တုတ် ပုတိုတိုလေး ..."

ရွှေစင်က လက်ျာပြောနေတာကို နားထောင်၍ သမယတို့ ထွက်သွား ရာကို တစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်ရင်း ...၊

"ဝတုတ်တုတ် ပုတိုတိုလို့ ပြောနိုင်ပေမယ့် မဝလွန်း မပုလွန်းတဲ့ ပုံမျိုးပေါ့၊ မျက်နှာလေးကလည်း ချစ်စရာလေး၊ သမယကိုဆို နင် အမြဲ တစ်ကွက် ချန်တွေးတာပဲ လက်ျာ၊ ဒီကောင် ရည်းစားများ တယ်လို့ သ တင်းကြီးနေတာ အကြောက်အလန့် မရှိဘူး ..."

"ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲ၊ ငါလည်း ချစ်သူတွေ ရှိခဲ့ဖူးတာပဲ၊ တက္ကသိုလ်မှာ ရည်းစားထားကြတာ ဆန်းတာမှတ်လို့ ..."

"ဪ ... ဪ ..."

"ဟုတ်တယ်လေ ... ဆန်းတယ်ဆိုရင်လည်း သူများ ထက်ပိုချောတဲ့ လူတွေအားလုံးထက် ပေါ်လွင်တော့ ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် လူသိတာပေါ့၊ သမယက မေဂျာကင်းတွေထက် ပိုချောတယ်၊ သူတို့ တွေထက် ပိုချောတယ်၊ သူတို့ တွေထက်လည်း မာနကင်းတယ် ..."

"မာနကင်းတာလို့ ငါတော့ မထင်ပါဘူး ..."

ရွှေစင် ဘာပြောချင်လဲဆိုတာ လက်ျာ သိသည်။ သမယကိုကလည်း ရည်းစားများ တာ သတင်းကြီးတဲ့ သူပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တွေ့ဆုံရင်းနှီးပြီး ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြတာမှာ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး လက်တွဲမယ်၊ လက်ထပ်မယ် ဆိုတာတွေ ပါကြလို့ လား ...။

ချစ်ကြသည် ။ အပြစ်ရှိလျှင် ပြဿနာတက်ကြသည် ။ ကွဲကွာသွားကြတာတွေမှ အများကြီး ...။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း ကျောင်းမပြီးခင် ခိုးပြေးကြ၊ မိဘချင်း အဆင်ပြေ ဖြစ်ကြတာတွေ ..။ ပိုဆိုးတာက မပြည့်စုံတဲ့ ဘဝကို ထူထောင်မိကြပြီး စလယ်ဝင်ဖင် မမြဲခင် ကွဲကြပါပြီ။

"သူ့အကျင့် ဘယ်လိုနေနေ သဘောမကျရင် ဖြတ်လိုက်ရုံပေါ့၊ ငါအဲဒါတွေ သိပ်မတွေးဘူး ..."

"မတွေးဘူး ဆိုတာထက် မကောင်းတဲ့ အချက်အလက် ဘာမဆို မတွေးချင်ဘူးလို့ ပဲ ပြောစမ်းပါ၊ ရည်းစားများ တာ အပြစ်မဟုတ်သေးဘူး"

ဆိုရင်တောင် တစ်ယောက်နဲ့ မပြတ်ဘဲ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲတာ
တော့ ..."

"တွဲသွားတွဲလာ ဖြစ်နေရုံနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေ
စင်ရယ်၊ နင်ကလည်း ဒီဝတ်စုံကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ပွားလိုက်တာ
နားငြီး လာပြီ ..."

"ပွားနေတာ မဟုတ်ဘူး ... နင်က မဖြစ်နိုင်ဘူးချည်းပဲ ပြောနေလို့
..."

သမယကတော့ သူတို့ နောက်ကနေ ချစ်သူ အသစ်စက်စက်လေးနဲ့
သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းတို့ သူ့အကြောင်း ဘာတွေ ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေကြသ
လဲဆိုတာ မသိ ...။

သူ့ဘက်ကတော့ အရာရာဟာ အရင်ကအတိုင်း ...၊

အခန်း (၂)

"နင်နဲ့ ငါ ခွဲခဲ့ကြတာ သုံးနှစ်ကျော်ရှိနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ နင်အရင်က အတိုင်းပဲ ..."

"အံ့မယ် ..."

"မအံ့မယ်နဲ့ ... ရော့ ..."

အအေးဘူးချပေးပုံက ဒေါက်ခနဲ အသံမြည်၏။ ပြီးတော့ ပြောသေးသည် ။

"မေမေ ထွက်လာရင် အတိုင်အတောမထူဖို့ ဖားထားတာ ..."

"နည်းသေးတယ် ..."

"ဒါပဲရှိတယ် ..."

"ဟော ... သမီး ရောက်နေတာလား ..."

ဒေါ်လေးလေးနွယ်က အပြင်ထွက်တော့မည့်ပုံနှင့် လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို လက်မှာ ချိတ်လိုက်ပြီး ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။

"အန်တီလေးနဲ့ သမီးမေမေ ဆရာတော်ကြီးကို သွားဖူးကြမလို့ ဒါနဲ့ သမီးတို့ ..."

ပြောနေရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသလို
မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး ...။

"ကျောင်းမှာ သားက သမီးကို စောင့်မနေဘူးဆို ..."

"အဲဒါ ...ကျွန်တော် ..."

"စောင့်မနေတဲ့ အပြင် ဖုန်းခေါ်တာတောင် လုံးဝမကိုင်ဘဲနဲ့ နေတာ
အန်တီလေးရယ် ..."

"ဟုတ်လား ... သား ..."

"ကျွန်တော်က ..."

"မိ တစ်ကျောင်းလုံး ပတ်ရှာနေတာလေ၊ တွေ့တာတောင် သူ့ကို ကျွဲ
ငှာပါတယ်ဆိုပြီး လူတွေကြားထဲမှာ ဖက်တီးမ ဝတုတ်မ ချီးထုပ်နဲ့ စုံ
နေတာပဲ မှီကိုပြောတာ ..."

"မို့ ..."

"မင်း ... အဲ့လောက်တောင် တာဝန်မဲ့ရလား သား ..."

"မေမေ့ အဲဒါ ..."

"ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်မလိုတိုင်း သူများအားနည်းချက်ကို ထောက်ပြီး
အနိုင်ယူတာလည်း ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက် အလုပ် မဟုတ်ဘူး
..."

"မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ ..."

"ဘာကိုမဟုတ်တာလဲ ... မေမေ့ရှေ့မှာ လည်း မှီကို
ဒါတွေသားပြောနေကျ ... မေမေသိတယ် ..."

"မေမေ့ရှေ့မှာ ပြောပေမယ့် ..."

"ပြောနေကျစကားဆိုတာ လူလယ်ကောင်ကျမှ မပြောမိအောင် နေလို့ မရဘူး၊ ပြောကျင့် ဆိုကျင့် ရှိနေရင် ဒီလိုပဲ ပြောထွက်တတ်တာ ..."

သွားပြီ ...၊

မိတစ်ခုခု ချွန်လိုက်တိုင်း မေမေဒေါသက သူ့ဆီမှာ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ...၊

နင် လုပ်ထား ...။

မို့ကို လှမ်းကြည့်တော့ မလိမ်ပိုးမလိမ္မာရုပ်လေးနဲ့ မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ...။

"ပြီးတော့ ကျောင်းရှေ့ကနေ ထွက်စောင့်နေမှာ ပါလို့ မေမေရှေ့မှာပဲ သားပြောသွားတာ၊ ကိုယ်ပြောတဲ့ စကားကို တာဝန်ယူမှ ပေါ့ ..."

"မေမေရာ ..."

"တော်ပြီ ... တော်ပြီ ... သားပြောတာကို မေမေ နားထောင်ပြီး စဉ်းစားခွဲခြား ကြည့်နေဖို့ လည်း အချိန်မရှိတော့ဘူး ..."

ပြောပြီး လက်ကိုင်အိတ်ကို ပြန်ဆွဲချိတ်၍ ထဖို့ ပြင်သည် ။ မြင်နေရင်းနဲ့ပဲ မထဖြစ်သေးဘဲရှိကာ ...။

"သားလေးတစ်ယောက်ပဲ မွေးထားပါတယ် မလိမ္မာတာလည်း မဟုတ်၊ ပြောလို့ ဆိုလို့ လည်း မကောင်း၊ လူမိုက်လေးမို့ နားရွက်ဆွဲပြီး ခေါင်းနာနာ ခေါက်ပစ်ရရင်လည်း ဟုတ်သေးတယ်၊ ဟိုမရောက်ဒီမရောက် နေနေတာ ဘယ်လိုဆုံးမရမှန်းကို မသိတော့ဘူး ..."

မေမေ ပွစိရေရွတ်ရင်း ထထွက်သွားတော့ သမယ မျက်နှာ ပုပ်သိုးကျန်ရစ်၏။ မို့က တံတွေးလေး ကျိတ်မျို၍ အအေးဘူးကို လှမ်းကိုင်လျှင်

...၊

"မသောက်နဲ့ တော့ ... မရဘူး ..."

"အယ် ... ကြည့်စမ်း ..."

"မေမေ့ကို မတိုင်စေချင်လို့ လောကွတ်ချော်ထားတာ၊ ဒီမှာ နားတွေ တောင် မီးခိုးထွက်ကုန်ပြီ ..."

"မထွက်ဘဲနဲ့ ..."

"ဘာ ..."

"ပေးပါ ... ဒီမှာ အာခေါင် ခြောက်နေလို့ ..."

လက်လှမ်းထားတာကို အားမနာဘဲ သမယက အအေးဘူးကို စားပွဲ ရဲ့ တစ်ဖက်စွန်းမှာ ထပ်ရွှေ့ချလိုက်ကာ ...၊

"ငါ့လက်နဲ့ ယူပေးရတဲ့ အဆင့်ထိ အခန့်သားသောက်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ ရေခဲသေတ္တာထဲသွားယူ၊ နင့်ကို ဖို့ သတ်လို့ ရတယ် ..."

"မယူဘူး ..."

"မယူနဲ့ ပေါ့ ..."

မိ ဒီတိုင်းပြောပြီး အပြင်းအထန် စဉ်းစားသည် ။ သမယကို ဘယ်လို နှိပ်ကွပ်ရင် ကောင်းမလဲ ...။

"ရတယ်...နင့်ဆီက ဆားဗစ်အတွက် ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးနေရင် မသောက်တော့ဘူး၊ နောက်နေ့တွေဆို ဒီထက် အသွားကျပ် အစားကျပ် အောင် ငါရစ်ပေးလို့ ရတာပဲ ... အေးဆေးပါ..."

"ဘာပြောတယ် ..."

"နောက်ဆို နေ့တိုင်း ထွက်စောင့်နေဖို့ ပြောမယ် ..."

"နင်က မူကြိုကလေးမို့လို့ လား ..."

"ပြန်ရင်လည်း အတန်းအပေါက်ဝက လာစောင့်ကြိုဖို့ ပြောထားမယ်"

"အံ့မာ ..."

"ငါ ဘာပြောပြော ဖြစ်တယ်ဆိုတာ နင်သိပါတယ် ..."

"မို့ နင် မညစ်ပတ်နဲ့ နော် ..."

"ဘာမှ ညစ်ပတ်စရာ မလိုဘူး၊ ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်း မရှိသေးပါဘူး၊ ဘယ်မှ မသွားမလာရဲပါဘူး၊ ဘာဘူး ... ညာဘူးနဲ့ ပြောလိုက်ရုံပဲ ..."

"မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ ..."

"ဟုတ်တာတွေ ပြောရတာ ပျင်းဖို့ ကောင်းတယ် ..."

"ရော့ ... သောက် ..."

အအေးဘူး မျက်နှာရှေ့ ပြန်ရောက်လာတော့ မိက မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ စင်းကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကာ ...၊

"တကယ်တော့ ငါက အအေးသောက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ..."

စ လာပြီ မယ်မင်းကြီးမ ...၊

မို့ကို သမယ နည်းနည်းတော့ လန့်သည် ။ သူမကိုဆို အိမ်က မိဘတွေ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေက ချစ်မှ ချစ် ...။ တစ်ခါတလေ မိဘတွေကလေးချင်းများ လဲမွေးထားကြသလား ထင်ရလောက်အောင် အန်တီခင်က သူ့ဘက်က ဖြစ်နေတတ်ပြီး မေမေကတော့ မိမှ မိ ...။

ထို့ပြင် ငါ့သားလေးက လိမ္မာပါတယ်လို့ အန်တီခင်က ပြောတတ်သလို မေမေကတော့ ‘ငါ့သမီးလေးက အရမ်း စိတ်ထားကောင်းတာ’လို့ ပြောတတ်တာမျိုး ...။

မိ ဘာပြောပြော မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မေမေ ဘယ်တော့မှ ထည့်သွင်း စဉ်းစားတာ မရှိထားခဲ့သည့် အဖြစ်ကြောင့် မှီစကားကို သူ့အနေနဲ့ အလေးမထားလို့ မဖြစ် ...။

"သမယ ..."

"ပြော ..."

"ဟိုလေ ... အဲ့တစ်ယောက် ဘယ်ဌာနကလဲတော့ မသိဘူး ..."

"ဘယ်တစ်ယောက်လဲ ..."

"ဟိုလိုမျိုးဟာ ..."

မိက သူမတွေ့ဆုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို အားတက်သရော ပြောပြလိုက်ပြီး ...၊

"ပုံစံက အရမ်းမိုက်တယ် ..."

"အဲဒီတော့ငါက စာလိုက် ပေးပေးရမှာ လား ..."

"ဟာ ... နင်ကလည်း ငါက နင်တို့ ယောက်ျားလေးချင်း သိနေကြမယ်ထင်လို့ မေးကြည့်တာပါ ..."

"မသိဘူး..."

"နင်တို့ က တစ်ကျောင်းတည်း နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက် တက်လာကြတာ ဆိုတော့ ..."

"တစ်ကျောင်းတည်း ရှိနေကြတာနဲ့ ပဲ သိစရာလားဟ ... နင်က ..."

"အေးပါ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ပြီးတော့ ဟိုတစ်ယောက်ကိုလည်း ငါနင့်ကို ပြချင်တာ ..."

"ဘာ ..."

"နောက်ထပ် တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်..."

ကြည့်စမ်း ... မိ ...၊

ကျောင်းကို တစ်ရက်ပဲ ရောက်လာသေးတယ် ...။

"သူ့နာမည်က ချစ်တိုင်းတဲ့ သိလား။ သူ့ကျတော့လည်း ဖြူဖြူနုနု သွယ်သွယ်လေးနဲ့ မဟာဆန်တယ် ..."

တစ်လက်စတည်း ဆက်တိုက် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို မိပြောပြတော့ သမယ ကိုယ်တိုင် အံ့သြနေမိ၏။ မိ ဒီလောက် သွားမစေ့နိုင်အောင် ကြည့်နှုတ်တိတွေ ဖြစ်လာပုံထောက်လျှင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်လေးတွေ တကယ်ပဲ ချောမောနေကြတာ ဖြစ်နိုင်၏။

ဒီလို ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်စွာ ပတ်သက်လာခဲ့တာ ထူးဆန်းနေတာတော့ အမှန်ပင် ...။

"အဲ့တစ်ယောက် ငါ့ဖုန်းကို သူတက်နင်းမိပြီ ထင်ပြီး ဖျားသွားတဲ့ မျက်နှာကို နင့်ကိုပြချင်တယ် သိလား ..."

မိက တော်တော် ချစ်စနိုးဖြစ်လာသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် တခါခါ ရယ်နေ၏။

"ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာ နင် ဝန်ခံစမ်းပါ၊ ငါအဲဒီနှစ်ယောက်နဲ့ ငါ ဆက်တိုက်ကြီး ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ပုံမျိုး ..."

"နေပါဦး ... ပတ်သက်မိတိုင်း ရင်းနှီးသွားပြီလို့ ပြောလို့ ရသလား"

"ဘာလို့ မရရမှာ လဲ ...မင်းရဲဆိုရင် ငါ့ကိုစကားတွေ လာပြောပြီး ...

"

"ဟွန်း ..."

အားပါးတရ ပြောနေတုန်း သမယက ပခုံးတွန်းမဲ့လိုက်သဖြင့် မိက
ကြည့်၍ ...၊

"ဘာဖြစ်တာလဲ အဲဒါ ..."

"ဆယ့်ငါးသိန်းလောက်တန်တဲ့ ဖုန်းကို အလျော်မပေးရဘူးဆိုမှ
တော့ ... ဟွန်း ..."

"အဲဒါနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး နင်ကလည်း ..."

"ဘာနဲ့ ဆိုင်တာလဲ ပြောကြည့်ပါဦး ..."

"ဒါကတော့ ..."

"အင်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မြင်မြင်ချင်း မူးမိုက် စွဲလမ်းသွားလောက်အော
င် တိုက်မိတဲ့ ကောင်မလေးက လှတော့ ..."

"အံ့မာ ... ငါအဲလောက် ရုပ်မဆိုးပါဘူး ..."

"ဘယ်သူပြောတာလဲ ..."

"သမယနော် ..."

သမယရဲ့ မျက်လုံးတွေ သူမကိုယ်ပေါ်ကို ဝေ့သွားလျှင် မိ မျက်နှာ
လေး ပျက်လျက် ...၊

"တစ်ဆိတ်ရှိ ... ငါ ဝတာကိုပဲ ခလုတ်တိုက်နေတာ ..."

"ခလုတ် မတိုက်စေချင်ရင် ပိန်အောင်လုပ်ပေါ့ ..."

"မလုပ်နိုင်ပါဘူး ... ဒီပုံစံ ဒီကိုယ်လုံးကိုပဲ ရူးလောက်အောင် ချစ်မယ့်သူ ငါရမှာ ..."

"နောက်ဘဝ ..."

"သမယ ..."

"ဘာတုံး ..."

"နင်သူများကိုဆို ပြောလိုက်ရင် တဆုံးပဲ ..."

"နင်က အရင် တဆုံးပြောတာလေ၊ ဝလို့ သူများ ကဲ့ရယ်တာလည်း မကြိုက်ဘူး ပိန်အောင်လည်း မကြိုးစားဘူးဆိုတော့ ဆက်ရန် ရှိသေးလို့လား ..."

"ဘာလို့ မရှိရမှာ လဲ ... ဒီတစ်ခါ ပြန်ဆုံဖြစ်ကြရင် ငါတို့ ကရင်းနှီးပြီးသားတွေ ..."

"ဒါပေါ့ ... ဆယ့်ငါးသိန်းဖိုးတောင် ရင်းနှီးထားတာကို ..."

"နင်နော် ...အကျည်းတန်းအောင် မပြောနဲ့ ..."

"မိရာ ... ကိုယ့်လိုင်းနဲ့ ကိုယ် အေးဆေးနေစမ်းပါ၊ နင့်ကို ချစ်စရာကောင်းလို့ စနေကြတာ၊ အထင်သေးလို့ မဟုတ်ဘူး ၊ ရည်းစားမရှိတော့ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့ လဲ ..."

"ဟေ့အေး ... ငါ မျက်နှာငယ်ရတာပဲ သိတယ် ..."

"အဲဒါကိုက လိုရာ ဆွဲတွေးနေတာ ..."

"ဟုတ်တယ် ... ငါရည်းစားထားဖို့ က လိုကိုလိုနေတာ ..."

"ဒါဆိုလည်း ဖေ့စဘွတ်(ခ်)ပေါ် တင်လိုက်ပါလား ..."

"မမြင်မစမ်းတွေဟာ ..."

"ပုံတွေ တင်ထားကြတာပဲ ..."

"သက်ရှိတွေမှာ ကျောသားရင်သား ရှိသလိုပဲဟာ ... သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေမှာ လည်း မျက်နှာစာနှစ်ဖက် ရှိကြတာပဲ မြင်အောင်ပြထားတဲ့ မျက်နှာစာလေးက လှနေပေမယ့် ကျောဘက်မှာ ဖျက်ရာပြင်ရာတွေနဲ့ ဘယ်လောက် စုတ်ပြတ် ပေပွနေသလဲ ဘယ်သူသိနိုင်မှာ လဲ၊ မျက်နှာစာ တစ်ခုလုံးကို ကြက်ခြေခတ် ထားတာတောင် ပါနိုင်သေးတယ် ..."

"အဲဒါပဲ မရှိတာထက် မသိတာ ခက်တယ်ဆိုတာ ..."

"ဘာ ..."

"ဟုတ်တယ် ... ဘာဖြစ်ဖြစ် သိနေလိုက်တာ နင်ပဲ ဆရာမကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ... အင်း ..."

ဒီတစ်ခါ ပခုံးတွန့်လိုက်တော့ မိက ထိုပခုံးကို ဖျန်းခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်၏။ မချို့မချဉ်မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွားကာ ...၊

"အပြောမခံချင်ရင် ဣန္ဒြေရရ နေပါလား ..."

"ငါ့ကို ဆရာ မလုပ်ပါနဲ့ ..."

"မလုပ်စေချင်ရင် ငါ့ကို ဘာမှ လာမပြောနဲ့ လေ၊ ယောက်ျားလေးတွေ အကြောင်း မိန်းကလေးက လိုက်စုံစမ်းနေတာ ကောင်းသလား ..."

"ငါက တစ်အိမ်တက် ဆင်း လိုက်မေးနေတာ မို့လို့ လား ..."

"အခု သွားမေးလိုက်တော့ ... ငါသိတာ ဘာမှ မရှိဘူး..."

"အခု သိဖို့ မလိုဘူးလေ၊ နောက်နေ့ကျောင်းမှာ သူတို့ ကို မြင်လိုက်ရ

င်တော့ နင်သိမှာ ပါ ... ဟွန်း ..."

သေလိုက်တော့ ဝက်ပုပ်မ ...၊

စပ်ဖြဖြ မျက်နှာလေးကို မေတ္တာ ဗရပွနှင့်ကြည့်မိရင်း စိတ်ထဲမှာ ကြ
င်နာမိုးတွေ စွေလျက် ...။

အခန်း(၃)

"သူမရှိဘူး ..."

"မရှိရင် ပြီးတာပဲ... ငါသွားမယ်..."

"ဟာ ... နေပါဦး ..."

ရှေ့ကို လှမ်းငေးနေရင်း သမယက သွားမယ်ဆိုတာနှင့် ကမန်းကတန်း လှမ်းဆွဲလိုက်မိ၏။ သို့သော် သူမ ဆွဲလိုက်မိတာ သမယရဲ့ လက်မဟုတ်ပေ ...။

ဒါပေမဲ့ မိက လှည့်မကြည့်တော့ မသိပေ ...။

"နင်ကလည်း ခဏတော့ စောင့်ပေးပါဦး ..."

လို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောနေဆဲ ...။

ထိုအဖြစ်ကို သမယ မြင်ကာ ကမန်းကတန်း ပြန်လှည့်ပြီး ဆွဲထားသည့် မှီလက်ကို ဖြုတ်ချပစ်လိုက်၏။

"မို့ ..."

ဟင် ...၊

ဒေါသသံနှင့် ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ခေါ်သံမျိုးမို့ မိ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လျှင် မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွား၏။

သူ ...၊

မင်းရဲကို မြင်လိုက်သဖြင့် သူမ လူမှားပြီး ဆွဲလိုက်မိမှန်းလည်း သိ
ကာ ...၊

"ဆော့ ... ဆောရီးနော် ..."

"ရပါတယ်ကွာ ... မလိုပါဘူး ..."

မင်းရဲက ဟိုနေ့က တွေ့တုန်းကအတိုင်း နူးညံ့ချိုသာသည့် အပြုံးမျှ
က်နှာနှင့် ရှိလျက် သမယကိုလည်း လှည့်ကြည့်ကာ ...၊

"ဘယ်သူ့ကို စောင့်နေတာလဲ မသိဘူး ..."

"သူ ... အဲ့ ... ဟို ..."

လက်ညှိုးလေး ထိုးမိမလို ဖြစ်သွားပြီးမှ အပေါ်ထောင်သွားလိုက်
နောက်ရောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေကာ ...၊

"သူ ... သူ့ကောင်မလေးကိုလေ ..."

"ဪ ..."

မင်းရဲက ပြုံးချိုသည့်မျက်နှာနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...၊

"သူငယ်ချင်းတွေ ထင်တယ် ..."

"ဟုတ်တယ် ... သူက မှီ သူငယ်ချင်းပါ၊ မင်းရဲက ဒီနားကို ဘယ်လို
..."

"မင်း ကိုယ့်နာမည်ကို သိတယ်ပေါ့..."

"အင်း ... ဟိုနေ့က သူငယ်ချင်းတွေခေါ်တာ ကြားလိုက်လို့ ..."

မို့ပုံစံကို ကြည့်ရင်း သူမပြောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲဆိုတာ သိလိုက်သည် ။

နောက်တစ်ခု ထပ်သိတာက မင်းရဲဆိုတဲ့ နာမည်ကို မသိသော်လည်း ထိုသူဟာ လင်းလက်ျာရဲ့ ကာစင် ...။

ဒါပေမဲ့ မင်းရဲကတော့ သူ့ကိုသိသည့်ပုံလည်း မပြ၊ မသိသလိုလည်း မနေဘဲ မိနဲ့ စကားပြောရင်း သူ့ကိုပါ လှည့်ပြောတာ ရယ်တာတွေ ရှိ၏။

ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာကြသဖြင့် မင်းရဲတို့ ထွက်သွားကြလျှင် ...။

"ဒါပဲမို့လား ..."

"ဘာ ... အဲဒါပဲလဲ၊ နင့်ကြောင့် ငါ သူလက်ကို ဆွဲလိုက်မိတာ ..."

"ကျေးဇူးတင် လိုက်လေ၊ ကန်တော့ပွဲသုံးပွဲလောက်နဲ့ ထိုင်ရှိခိုးသင့်တာ ..."

"အဟွန်း ..."

တွေ့လား ... အိမ်မှာ ကျတော့ သူငယ်ချင်းချင်းမို့ ရင်ဖွင့်တာတဲ့ ...။

ကျောင်းမှာ ရော ရှောင်လို့ လား ...။

ခုပဲ ယောက်ျားလေးတွေ ထွက်သွားကြတာကို မိန်းမကလေးလုပ်တဲ့ သူ့မျက်နှာက နှလုံးပိတ် ဝှမ်းဆီထိနေတဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့ ...။

"သမယ နင် သူ့ကို သိတယ်မို့လားဟင် ..."

"သိတယ် ... ပိုသိနေတာကို ပြောရရင် နင် ငိုပေမယ့် အလကား ..."

"ဘာ ..."

သမယက စာအုပ်တစ်ဖက်က ကိုင်ထားရင်း ခါးတစ်ဖက်ထောက်ကာ ...။

"အဲဒီတစ်ယောက်က ရုပ်ချော သဘောကောင်း၊ ပညာတတ် လူကုံ
ထံပဲ ... ဒါပေမဲ့ ရည်းစားများ တဲ့ နေရာမှာ တော့ ..."

"ဒီလောက် ချောနေမှ တော့ ရည်းစားများမှာ ပေါ့ ..."

"ဘာ ..."

"ငါကတော့ ..."

"မို့ ... နင့်ကို ငါ အထင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်
ကို နင် စိတ်ကူးယဉ်နေရင်တော့ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး အိပ်နေရလိမ့်မယ် ..."

"နင်ကလည်း ဟာ ..."

"အေး ...မပြောမရှိနဲ့ ၊ သူ့ဘေးမှာ ဝိုင်းနေတာတွေရော၊ သူတဲခဲ တဲ့
ဆဲ မိန်းကလေးတွေရော အားလုံး ဆက်(ဂ်)ဆီတွေချည်းပဲ ..."

သတင်းပေးသွားလိုက်တာ ငြိမ်းချမ်းဖွယ်တွေ ချည်းပါလား ...။

မိကတော့ ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို ယုံကြည်နေပြီဖြစ်သည် ။ ဇာတ်လမ်း
တွေထဲမှာ တောင် အကြင်နာတွေ ကရုဏာတွေ ယုံဖိတ်ပြီး ဒီလိုမျိုး နီးစ
ပ်သွားကြသေးတာ ကိုယ်က ဝနေတာနဲ့ ပဲ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူး
တဲ့ လား ...။

သူ့လက်ကို ဝိုင်နိုင်စွာ ဆွဲလိုက်မိသည့် အဖြစ်ကလည်း သူနဲ့ သူမ
အကြောင်းပါနေတာကို သက်သေပြနေပြီ ဖြစ်သည် ။

သက်ဆိုင်ဖို့ မရှိဘဲ ဒီလိုခဏခဏ တိုက်ဆိုင်စွာ ဆုံစည်းနေမိတာ
တွေ ဖြစ်လာပါ့မလား ...။

ကျောင်းတက်ပြီး တော်တော်ကြာတဲ့ အထိ ချစ်တိုင်း ဆိုသူကိုတော့
မမြင်ခဲ့ပေ။ မင်းရဲရဲ့ နောက်ထပ် တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ရှိလာဦးမလား မျှော်

လင့်မိပေမယ့် သူ့ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေသာ မကြာခဏ မြင်နေခဲ့ရကာ
သူက ကိုယ့်ကို မတွေ့ ...။
